

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΣΤΕΦΑΝΑΚΗΣ

ΡΙΧ ΜΕΔΙΤΕΡΡΑΝΕΕ ΕΤΡΑΝΓΕΡ 2011

ΔΙΕΘΝΕΣ ΒΡΑΒΕΙΟ ΚΑΒΑΦΗ 2011

Φιλμ νουάρ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Ε Π Π Η Ν Ι Κ Η Π Ο Γ Ο Τ Ε Χ Ν Ι Α

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Φιλμ Νουάο**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Δημήτρης Στεφανάκης
ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κατερίνα Δουρίδα
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΟΦΥΛΛΟΥ: Χρυσούλα Μπουκουβάλα
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσίνια Λαδοπούλου
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Άγγελος Ελεύθερος & ΣΙΑ Ο.Ε.
ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Δημήτρης Στεφανάκης, 2012
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2012

Πρώτη έκδοση: Μάιος 2012, 8.000 αντίτυπα

ISBN 978-960-496-648-6

Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοίου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομαχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiou Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΣΤΕΦΑΝΑΚΗΣ

Φιλμ νουάρ

PRIX MÉDITERRANÉE ÉTRANGER 2011
ΔΙΕΘΝΕΣ ΒΡΑΒΕΙΟ ΚΑΒΑΦΗ 2011

*Στον Γιώργο Ηλιόπουλο
και στον πραγματικό Φιλίπ Τεμπό*

Στη Μαρία

Ο κόσμος είναι κατωμένος πότερο από τους νε-
κρούς παρά από τους ζωντανούς.

Ογκίστ Κοντ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Χρειάστηκε η διαμεσολάβηση του φιδιού: το Κακό μπορεί να αποπλανήσει τον άνθρωπο, αλλά όχι να γίνει άνθρωπος.

Φραντς Κάφκα

Παρίσι, Απρίλης 1939

Το καλό υπάρχει μέσα μας, το κακό το επινοούμε από ανάγκη, να το θυμάσαι αυτό», μου είπε ο Μιγκέλ Θαραμπόν. Ύστερα έγειρε στην καρέκλα του καπνίζοντας την πίπα του και απέμεινε για λίγο σιωπηλός κρατώντας ένα ποτήρι Ναρολέον του Martell, με το βλέμμα στραμμένο προς το κτίριο της Όπερας. Ήταν ένα απόγευμα, αρχές Απριλίου του 1939, στο Café de la Paix, μπροστά σε μια πλατεία πλημμυρισμένη από ανθρώπους, αυτοκίνητα και λεωφορεία. Τα αυτοκίνητα, παραταγμένα μπροστά στους φωτεινούς σηματοδότες, σου έδιναν την εντύπωση πως περίμεναν το σήμα της εκκίνησης, την ίδια στιγμή που οι πεζοί διέσχιζαν τις διαβάσεις ή κατέβαιναν τις σκάλες του μετρό και διασταυρώνονταν με όσους τις ανέβαιναν. Τα βαριά σύννεφα στον ουρανό σήμαιναν επικείμενη βροχή ή το προανάκρουσμα ενός ακόμα πολέμου.

Αυτή ήταν τουλάχιστον η ερμηνεία του don Μιγκέλ, ο οποίος εν μέσω ποτού και καπνού προφήτεψε: «Ζούμε ανάμεσα σε έναν εμφύλιο που μόλις τέλειωσε και σε έναν παγκόσμιο πόλεμο που δεν αργεί». Ο ίδιος βρισκόταν για μια ακόμα φορά εξόριστος στο Παρίσι μετά την επικράτηση του Φράνκο στην Ισπανία. Είχε διασχίσει τα γαλλικά σύνορα τον περασμένο Φεβρουάριο, ενώ έπεφτε η Καταλονία. Του είχα τηλεφωνήσει λίγες μέρες πριν ζητώντας του να συναντηθούμε και δέχτηκε χωρίς δεύτερη σκέψη. Στο τηλέφωνο η φωνή του ακουγόταν λαγυρή και νεανική.

«Είπες πως είσαι εγγονός του Φιλίπ Τεμπό;»

«Μάλιστα».

«Γνώριζα καλά τον παππού σου».

«Το ξέρω, δον Μιγκέλ, αυτός μου μίλησε για σας. Σας εκτιμούσε πολύ».

«Και εγώ τον εκτιμούσα, ξεχώριζε. Τι κάνει τώρα;»

«Τον χάσαμε πέρσι, δυστυχώς!»

«Πέθανε; Μα αυτός ήταν πιο νέος από μένα!»

«Δεν ήταν μεγάλος, είναι αλήθεια. Όμως αισθάνθηκε πως έφυγε πλήρης ημερών».

«Αυτό έχει σημασία».

Από κοντά κατάλαβα γιατί ο παππούς μου τον θεωρούσε έναν από τους πιο όμορφους άντρες της εποχής του. Του πρότεινα να συναντηθούμε στο μπαρ του Café de la Paix και όταν τον είδα να μπαίνει από την κεντρική είσοδο ευθυτενής, καλοβαλμένος, με σκούρα μάτια, είπα μέσα μου: «Πραγματικός κοσμοπολίτης!»

Φορούσε φαρδιά καμπαρντίνα δεμένη στη μέση, μαύρη ρεπούμπλικα κι ένα κόκκινο μεταξωτό κασκόλ γύρω από το λαιμό του. Σε έναν τέτοιο άνθρωπο μπορούσες να συγχωρήσεις ακόμα και μια ελαφρά χωλότητα. Ο τρόπος που υποβοηθούσε την κίνηση με το εβένινο μπαστούνι του είχε μια αναμφισβήτητη χάρη. Φαινόταν πολύ εξοικειωμένος με το χώρο και θα έβαζα στοίχημα πως ήταν τακτικός πελάτης. Στην πραγματικότητα, είχε πολλά χρόνια να πατήσει το πόδι του στο Café de la Paix. Έτσι τουλάχιστον ισχυρίστηκε.

«Γιατί σώνει και καλά εδώ;» με ρώτησε.

«Το Café de la Paix το ξέρουν όλοι, δεν είναι έτσι;»

«Και τι σε κάνει να πιστεύεις πως δε γνωρίζω το Παρίσι; Αν μη τι άλλο, στα χρόνια της εξορίας μου...»

«Μα βέβαια και το ξέρετε το Παρίσι», του είπα αμήχανος κι εκείνος χαμογέλασε.

«Να σου πω εγώ ιστορίες για το Café de la Paix στην εποχή

μου... Άλλα χρόνια τότε...» Άρχισε να φλυαρεί όπως κάνουν όλοι οι ηλικιωμένοι μόλις βρουν κάποιον πρόθυμο να τους ακούσει. Έψαχα ένα κενό στα λόγια του για να τον σταματήσω, αλλά στάθηκε αδύνατο κι έτσι περίμενα απλώς να κουραστεί να μιλά. Στο μεταξύ, εμφανίστηκε ο σερβιτόρος και άφησε τον ασημένιο δίσκο με την παραγγελία. «Φιλίπ Τεμπό, λοιπόν;» με ξαναρώτησε, όταν επιτέλους εδέησε να μου δώσει το λόγο.

«Μάλιστα, έχω το όνομα του παππού».

Με κοίταξε εξεταστικά.

«Και όχι μόνο».

«Βρίσκετε κι εσείς πως του μοιάζω;»

«Σου το έχουν πει κι άλλοι;»

«Μου λένε πως έχω τα μάτια του, το χρώμα του δέρματος και των μαλλιών του...»

«Ίσως και κάτι περισσότερο. Έχεις το βλέμμα του και το χαμόγελό του. Είσαι κι εσύ το ίδιο επίμονος και ασυμβίβαστος;»

«Έτσι μου λένε».

«Είσαι ωστόσο πιο αδύνατος».

«Μπα, νομίζω πως κι εκείνος πάχυνε με τα χρόνια».

«Έτσι συμβαίνει συνήθως», συμφώνησε.

«Κάνω μια έρευνα για λογαριασμό ενός περιοδικού και θα ήθελα τη βοήθειά σας».

«Είμαι όλος αυτιά».

Όταν του εξήγησα τι ακριβώς τον ήθελα, έδειξε να παραξευεύεται. Χτύπησε ελαφρά το μαστούνη του στο δάπεδο και χαμογέλασε απορημένος.

«Τι είναι αυτό που σας εκπλήσσει;» τον ρώτησα.

«Δεν ξέρω αν μπορώ να βοηθήσω. Θέλω να πω, αν με ρωτούσες κάτι για τον Ισπανικό εμφύλιο ή για τον αναρχοσυνδικαλισμό, πολύ ευχαρίστως, αλλά γι' αυτό το θέμα...»

«Είμαι σίγουρος πως μαζί θα ανακαλύψουμε ότι γνωρίζετε πολύ περισσότερα απ' όσα νομίζετε».

«Μην είσαι τόσο σίγουρος. Οι ιστορίες αγάπης δεν ήταν ποτέ το δυνατό μου σημείο».

«Ζήσατε όμως κι εσείς μια μεγάλη αγάπη».

«Ναι, αλλά τώρα δε μιλάμε για τη δική μου. Εκείνο όμως που μου κάνει εντύπωση είναι πως απ' όλη τη ζωή αυτού του ανθρώπου επέλεξες να ασχοληθείς με την αγάπη του για μια γυναίκα. Ποιος σου έδωσε αυτή την ιδέα;»

«Ο παππούς μου. Λίγο πριν πεθάνει μου μίλησε για τον Βασίλειο Ζ και τη δούκισσα Μαρία ντελ Πιλάρ. Είναι μια συγκινητική ιστορία, δε συμφωνείτε;»

«Απολύτως, αν σκεφτεί μάλιστα κανείς πως μιλάμε για τον Βασίλειο. Παρεμπιπτόντως, δύσκολο θέμα διάλεξες. Δεν πρόκειται για απλή ιστορία αγάπης. Αναρωτιέμαι τι είχε στο μυαλό του ο γερο-Τεμπό όταν σε έσπρωχνε προς αυτή την κατεύθυνση».

«Θα τα καταφέρω. Δεν είμαι τόσο άπειρος όσο νομίζετε», απάντησα πικαρισμένος.

«Δεν αμφιβάλλω, αγαπητό μου παιδί. Ως παλιός δημοσιογράφος, ωστόσο, οφείλω να σου επισημάνω πως περιπτώσεις σαν τη δική του αδικούνται, όταν προσπαθεί κανείς να τις συνοψίσει σε μια επιφυλλίδα. Αν μη τι άλλο, ο Βασίλειος υπήρξε κάτι περισσότερο απ' όσα του καταμαρτυρούν».

«Με συμβουλευέτε, λοιπόν, να τα παρατήσω;» ρώτησα απογοητευμένος.

Κατάλαβε ότι με στενοχώρησε. Έσκυψε και με χτύπησε φιλικά στον ώμο λέγοντας:

«Όχι, βέβαια. Μαζί μου θα γράψεις ένα άρθρο για το οποίο θα μιλά αύριο όλη η Γαλλία. Φαντάζομαι κιόλας το όνομά σου κάτω από τον τίτλο. Ελπίζω μόνο να μη μας προλάβει ο πόλεμος».

«Τόσο πολύ καιρό θα μας πάρει;»

«Σου εξήγησα, δεν είναι συνηθισμένη υπόθεση».

«Καταρχήν, πείτε μου ειλικρινά, τον συμπαθούσατε αυτό τον άνθρωπο;»

Ο δον Μιγκέλ ήπια πρώτα μια γουλιά μπράντι, άναψε ξανά την πίπα του και απάντησε:

«Στην ηλικία μου, αγόρι μου, ούτε συμπαθείς ούτε αντιπαθείς. Απλώς κατανοείς».

«Και εσείς τον κατανοείτε;»

«Με κάποια δυσκολία, ομολογώ».

«Θα μάθατε βέβαια πως πέθανε πριν από δύο χρόνια στο Μόντε Κάρλο».

«Το πληροφορήθηκα. Αν και...»

«Αν και;»

«Με τον Βασίλειο δεν μπορεί ποτέ κανείς να είναι σίγουρος για τίποτε», αποφάνθηκε.

«Τι εννοείτε δηλαδή; Δεν είστε σίγουρος ότι πέθανε;»

«Αστειεύομαι, μη δίνεις σημασία σε ό,τι λέω. Άλλωστε το θέμα μας δεν είναι ο θάνατός του αλλά ο έρωτάς του γι' αυτή τη γυναίκα».

«Τη Μαρία ντελ Πιλάρ».

«Ακριβώς».

«Της οποίας ξαδέρφη ήταν η αγαπημένη σας».

«Τι σημασία έχουν τώρα όλα αυτά; Κανείς από τους τρεις τους δε ζει πια», είπε και η φωνή του βράχνιασε ξαφνικά.

«Σας μιλούσε συχνά η Ιρένε για την ξαδέρφη της;»

«Κάπου κάπου. Ανησυχούσε για την Πιλάρ. Η σχέση της με τον άνθρωπο αυτόν δεν ήταν το πιο εύκολο πράγμα του κόσμου. Το ξέρεις ότι γνωρίστηκαν στο Οριάν Εξπρές;»

«Βεβαίως και από πρώτο χέρι, μάλιστα. Ο παππούς δούλευε τότε ελεγκτής στο γαλάζιο συρμό».

«Ο Φιλίπ Τεμπό ελεγκτής στο Οριάν Εξπρές! Τι μου λες!»

«Ήταν η πρώτη του δουλειά. Δε σας το είχε πει;»

«Δεν έτυχε». Κοίταξε το ρολόι του και πρόσθεσε. «Μ' αυτά και μ' αυτά πέρασε η ώρα».

Ζήτησε την καμπαρντίνα του και το λογαριασμό. Επέμεινα

να πληρώσω και δέχτηκε με τον όρο να κεράσει εκείνος την επόμενη φορά.

«Και κάτι ακόμα. Εκτός από όλα τ' άλλα, έχεις πάρει και τα δάχτυλά του. Μακριά και φίνα! Παίζεις πιάνο;»

«Όχι».

«Καιρός ν' αρχίσεις. Είσαι νέος και μπορείς να μάθεις», με συμβούλεψε. Άφησε πίσω του ένα μισοάδειο ποτήρι μπράντι και τον μικρό σωρό καπνού που άδειασε από την πίπα του.

Καθώς τον έβλεπα με το μπαστούνι του να διασχίζει ήρεμα τη διάβαση της πλατείας, έμοιαζε απόλυτα συμφιλιωμένος με τη ζωή του. Ο παππούς μου είχε πει ότι άρχισε να χωλαίνει, έτσι, ανεξήγητα, μετά το θάνατο της αγαπημένης του, της Ιρένε.

Φεβρουάριος 1887 Ο γαλάζιος συρμός

Ας είναι ο έρωτας αυτός η επανάστασή μου! σκέφτηκε η Πιλάρ κι αφέθηκε στην παραζάλη της ερωτικής πράξης μέσα στο μικροσκοπικό διαμέρισμα, στο κλινοθέσιο 7, θέση 61 του Οριάν Εξπρές. Ο γαλάζιος συρμός ξεχυνόταν προς τα μπρος και ο ελαφρύς τραπαλισμός του έμοιαζε με παιχνίδι που παρέλυε κάθε διάθεση αντίστασης. Οι κουκέτες με τις μαξιλάρες, το θερμαντικό σώμα και το τραπεζάκι με το μπουκάλι της σαμπάνιας και τα ποτήρια έπλεαν στο μισοσκόταδο σαν σχήματα μιας αδιευκρίνιστης πραγματικότητας. Τα φώτα νυκτός δεν της επέτρεπαν να συλλαμβάνει παρά μονάχα το ασαφές περίγραμμα των αντικειμένων. Ακόμα και ο εραστής της έγινε μια θολή φιγούρα. Τα ρούχα του σχημάτιζαν έναν άμορφο σωρό στο πάτωμα, δίπλα στο σωρό από τα δικά της ρούχα – σαν δυο ορόσημα πέρα από τα οποία, άπαξ και τα παραβίασε, δεν υπήρχε επιστροφή.

Μάρτυς της ο Θεός, όταν πριν από λίγη ώρα χτυπούσε την πόρτα αυτού του ανθρώπου, το τελευταίο πράγμα που είχε στο μυαλό της ήταν αυτό. Ένωθε απλώς την ανάγκη να μιλήσει σε κάποιον. Η ντουένια της δήλωσε κουρασμένη και ξεράθηκε στον ύπνο αμέσως μετά το φαγητό. Και τι να έλεγε άλλωστε μαζί της; Απέμεινε μόνη στο μισοσκόταδο χωρίς την παραμικρή διάθεση

να ξεντυθεί και να πλαγιάσει. Αναλογιζόταν τη ζωή της κομμένη στα δύο. Μπροστά της, στο Παρίσι, την περίμενε ένας γάμος που αποφάσισαν άλλοι για λογαριασμό της. Πίσω της είχε αφήσει ένα ταξίδι στη Βενετία, που αποφάσισε η ίδια και ένα δείπνο στο εστιατόριο του τρένου συντροφιά με έναν άντρα που της φάνηκε χαριτωμένος. Κατ' αρχάς τις δέχτηκε στο τραπέζι του και δε χρειάστηκε να περιμένουν ώσπου να αδειάσει κάποιο άλλο. Ήταν πολύ ευγενικός μαζί τους και στο τέλος δεν τις άφησε ούτε να πληρώσουν. Έπρεπε με κάποιο τρόπο να του το ανταποδώσει. Δεν ήξερε τι είχε στο μυαλό του όταν της ανακοίνωνε τον αριθμό του διαμερίσματός του, όμως θα έβρισκε σίγουρα έναν τρόπο να τον κρατήσει σε απόσταση.

Έσιαξε λίγο τα μαλλιά της στον καθρέφτη και βγήκε στο διάδρομο χωρίς καπέλο, πουγκί και γάντια. Ανασήκωσε ελαφρά το φόρεμά της για να μη σέρνεται στο δάπεδο και διέτρεξε την απόσταση που χώριζε τα δύο κουπέ φτάνοντας μέχρι τη δική του πόρτα. Δύο φορές σκέφτηκε να γυρίσει πίσω. Τι δουλειά είχε αυτή, μια Ισπανίδα καθολική, να βρίσκεται μόνη μ' έναν άγνωστο άντρα μέσα στο τρένο; Την τρίτη φορά το ερώτημα της φάνηκε γελοιό. Ο άνθρωπος αυτός είχε τα διπλά της χρόνια. Θα μπορούσε κάλλιστα να είναι πατέρας της. Η διαφορά ηλικίας ήταν απαγορευτική και δεν έπρεπε να ανησυχεί. Χρειαζόταν απλώς κάποιον να μιλήσει, να του ανοίξει την καρδιά της. Το χέρι της, σαν να ήταν το χέρι μιας ξένης, απλώθηκε, αλλά η πόρτα άνοιξε πριν καν τη χτυπήσει κι εμφανίστηκε εκείνος. Τώρα, και να ήθελε, δεν μπορούσε να κάνει πίσω. Τραύλισε μια δικαιολογία που δεν έβγαζε νόημα. Της χαμογέλασε και παραμέρισε για να περάσει. Δίστασε για μια φορά ακόμα.

«Ελάτε», την παρότρυνε. «Κάνει κρύο στο διάδρομο. Η νύχτα είναι παγερή». Είχε δίκιο. Διέσχισαν την Ευρώπη στην καρδιά του χειμώνα.

Μπήκε και κάθισε στον καναπέ. Εκείνος έμεινε όρθιος και

της φάνηκε πολύ εντυπωσιακός με το λευκό του πουκάμισο, το γιλέκο και το μαύρο παντελόνι. Με λυμένο το λαιμοδέτη και ξεκούμπωτο το κολάρο έδινε έναν τόνο χαλαρότητας χωρίς να γίνεται απρεπής. Ένα μπουκάλι σαμπάνια πάγωνε μέσα σε μια ασημένια σαμπανιέρα στο τραπεζάκι δίπλα στο παράθυρο. Το άνοιξε με επιδέξιες κινήσεις και γέμισε δυο ποτήρια.

«Ας πιούμε στη γνωριμία μας».

«Είναι απαραίτητο να πιούμε, ύστερα από τόσο κρασί;»

«Ελάτε τώρα, μια γουλιά μονάχα. Η σαμπάνια καθαρίζει τη σκέψη και μας φτιάχνει τη διάθεση».

Στο μικροσκοπικό διαμέρισμα η μυρωδιά του σώματός του αναστάτωνε τις αισθήσεις της. Θυμήθηκε αυτό που έλεγε μια θεία της: «Τον άντρα η γυναίκα τον επιλέγει από τη μυρωδιά του». Ρίγος διέτρεξε το σώμα της.

Ύστερα ούτε κατάλαβε πώς το ένα ποτήρι έφερε το άλλο, πώς ο πληθυντικός έγινε ενικός και πώς βρέθηκε να μιλά ανοιχτά για τη ζωή της σε έναν άγνωστο που είχε μόλις γνωρίσει. Ο θυμός της γι' αυτούς που αποφάσιζαν ερήμην της την έπνιγε. Ήθελε με κάποιο τρόπο να τους εκδικηθεί. Να κάνει κάτι πραγματικά σκανδαλώδες. Εκείνος την παρατηρούσε ανέκφραστος και αφουγκραζόταν την οργή της με την παγερή απάθεια του κυνηγού που αφουγκράζεται την αγωνία του θηράματος. Έκανε μια ύστατη προσπάθεια να ξεφύγει. Σηκώθηκε απότομα, αλλά ένοιωσε να ζαλίζεται και ξανακάθισε στην κουκέτα. Από τη στιγμή εκείνη ήξερε πως κάθε άλλη αντίσταση ήταν μάταιη, και παραδόθηκε.

Ο φωτισμός χαμήλωσε μαζί με τις αναστολές της. Ύστερα τα δύο πρόσωπα πλησίασαν το ένα το άλλο ψιθυρίζοντας ακατάληπτες κουβέντες. Τα χείλια ενώθηκαν αρχικά και ύστερα τα κεφάλια τους έψαχναν την κατάλληλη γωνία για να παραδοθούν στο ανεπίστρεπτο πάθος του ερωτικού φιλιού. Δε χόρταινε να ρουφά τη μυρωδιά του, ενώ τα χέρια της ψηλάφιζαν και τις τελευταίες εσοχές του σώματός του, πάνω από τα ρούχα. Με τη σει-

ρά της απολάμβανε τις θωπίες του. Δε φανταζόταν ποτέ πως υπήρχε άντρας που φιλούσε τόσο τρυφερά μια γυναίκα. Είχε αποφασίσει να αντισταθεί σθεναρά όταν θα επιχειρούσε να τη γδύσει. Όμως κι αυτό έγινε τόσο ήρεμα, τόσο φυσικά, ώστε γλίστρησε από πάνω της κάθε ίχνος ευπρέπειας χωρίς να το καταλάβει, παρά μόνο τη στιγμή που της έλυσε τον κορσέ. Στη συνέχεια, εκείνος αφοσιώθηκε στα πιο απόκρυφα σημεία της με τόση αβρότητα και υπομονή ώστε όταν ετοιμάστηκε να διεισδύσει μέσα της, τον υποδέχτηκε με όλη της τη θέρμη. Έκλεισε τα μάτια και δάγκωσε το μαξιλάρι για να μην κραυγάσει. Η παραβίαση ήταν οδυνηρή. Ύστερα ένωσε κάτι ζεστό πάνω στα σεντόνια – το αίμα της!

Μονομιάς η οδύνη μεταβλήθηκε σε ηδονή. Ο εραστής της είχε συγχρονίσει τις διεισδύσεις του με τις δονήσεις της αμαξοστοιχίας. Άκουσε τα ποτήρια της σαμπάνιας να κροταλίζουν παρατεταμένα. Είχε μάλιστα την αίσθηση πως μετακινούνται, πως το ένα από τα δύο είχε φτάσει κιάλας στην άκρη του τραπεζιού. Στην επόμενη διεισδυση θα έπεφτε στο πάτωμα και θα γινόταν χίλια κομμάτια. Άπλωσε το χέρι νομίζοντας πως θα μπορούσε να ανακόψει την πτώση του. Όμως αυτή η αγωνία διήρκεσε μόλις λίγα δευτερόλεπτα, πριν πει στον εαυτό της: «Ένα ποτήρι είναι μόνο! Άφησέ το να σπάσει». Τι σημασία είχε ένα ποτήρι μπροστά στην κοσμογονία του έρωτα; Όλη της η ύπαρξη αποκτούσε ξαφνικά ρυθμό. Τώρα επιτέλους αντιλαμβανόταν πως ό,τι έζησε μέχρι σήμερα οδηγούσε σε αυτή την παράξενη τελετή ενηλικίωσης, η οποία ολοκληρωνόταν με τρόπο που δεν μπορούσε ποτέ να διανοηθεί. Να, λοιπόν, πού οδηγούσε δύο ανθρώπους η αμοιβαία έλξη! Εδώ έβρισκε τη συνέχεια στο πάθος και την αγωνία των ερωτευμένων πρωταγωνιστών στην Όπερα ή στο θέατρο, που ποτέ δεν ολοκληρωνόταν επί σκηνής, αλλά άφηναν να εννοηθεί πως αυτό γινόταν κάπου αλλού, ίσως στα παρασκήνια. Τώρα αποσφραγίζονταν τα παράθυρα της δικής της ψυχής, κι ένα φως αποκαλυπτικό της έδειχνε τη βαθύτερη ουσία των

πραγμάτων που εκείνη αγνοούσε μέσα στην άδολη παιδικότητα.

Αχ, ο έρωτας! Αχ, ο έρωτας! επαναλάμβανε μέσα της αγαλλιάζοντας. Είχε χάσει την αίσθηση του χρόνου. Ξαφνικά όλα ακινητούσαν: το τρένο, ο εραστής, εκείνη... όλα χάθηκαν τη στιγμή της κορύφωσης. Νόμιζε πως είχε πεθάνει. Δεν άκουγε πια, δεν οσμιζόταν, δεν έβλεπε, τα χέρια της είχαν παραλύσει. Από ώρα φανταζόταν πως βρισκόταν σε μια ακρογιαλιά στο νότο της πατρίδας της, αγναντεύοντας μια σειρά από κύματα να πλησιάζουν την ακτή. Διέκρινε το πιο ψηλό από αυτά, ένα κύμα αυτοκρατορικό που πλησίαζε με ορμή προς το μέρος της. Ήξερε από πριν πως όταν η αφρισμένη χαίτη του θα έσκαζε με πάταγο στην αμμουδιά, τότε όλα θα τελείωναν και εκείνη θα πνιγόταν στην ακαταμάχητη δύναμη του οργασμού, σε μια πλημμυρίδα που θα σταματούσε έστω και στιγμιαία το χρόνο. Και έτσι έγινε. Θάνατος στιγμιαίος ήταν η ερωτική κορύφωση, καθώς το ποτήρι της σαμπάνιας έπεφτε στο πάτωμα και γινόταν θρύψαλα. Ύστερα όλα άρχισαν να ξαναβρίσκουν την πραγματική τους διάσταση· ακόμα και αυτό το πλάσμα που βρισκόταν δίπλα της και τη χάιδευε με περισσή αβρότητα ξαναπήρε τα χαρακτηριστικά του πανύψηλου άντρα που είχε γνωρίσει μόλις πριν από δυο ώρες στο εστιατόριο του τρένου. Θυμήθηκε τα γαλάζια παγερά μάτια και το μυστηριώδες του χαμόγελο.

Ένας δεύτερος κύκλος ερωτικών περιπτύξεων άρχιζε μόλις, την ίδια στιγμή που εκείνη έλεγε στον εαυτό της: *Θα τον αγαπήσω αυτό τον άντρα, θα δεις. Αυτόν και άλλον κανένα. Ας είναι λοιπόν αυτός ο έρωτας η επανάστασή μου!*

Δυο μέρες αργότερα βρήκα τον don Μιγκέλ να με περιμένει στο Café de la Paix στο ίδιο τραπέζι και ζήτησα συγγνώμη για την αργοπορία μου.

«Δεν πειράζει. Βλέποντάς σε να έρχεσαι διαπίστωσα πως έχεις πάρει το σουλούπι του, το ξέρεις; Ακόμα και στο περπάτημα του φέρνεις».

Παρατήρησα πως είχε κρεμάσει το μπαστούνι του στη ράχη της καρέκλας, πράγμα που σήμαινε πως ένωθε ήδη πιο οικεία μαζί μου σ' αυτόν το χώρο από μαόνι, δέρμα και καθρέφτες, όπου επίχρυσοι πολυέλαιοι και παχιά χαλιά διαλαλούσαν τις ένδοξες μέρες της Δεύτερης Αυτοκρατορίας.

«Ερχόσασταν συχνά στο Café de la Paix, don Μιγκέλ;»

«Δε θα 'πρεπε;»

«Κάθε άλλο. Φαίνεται να απολαμβάνετε την ατμόσφαιρα. Και είναι φυσικό. Ένας άνθρωπος σαν κι εσάς, θέλω να πω ένας πραγματικός κοσμοπολίτης, ταιριάζει απόλυτα σε τούτο το σκηνικό».

«Κοσμοπολίτης! Παλιότερα θα το θεωρούσα προσβολή, να ξέρεις».

«Σήμερα;»

«Απλώς παρηγοριά. Ε, λοιπόν, ξέρεις τι μου αρέσει πιο πολύ στην πληθωρική χλιδή του Café de la Paix; Όλα αυτά τα ημιδιάφανα μπουκαλάκια απέναντί μας που κρύβουν μέσα τους από ένα υγρό μυστικό. Θα σου παραγγείλω ένα Ναρολέον του Martell. Αν μη τι άλλο, ήταν το αγαπημένο ποτό του Βασιλείου. Έτσι θα μπεις στο πνεύμα του».

Δεν είχε νόημα να αρνηθώ.

«Αλήθεια, θυμηθήκατε κάτι σχετικό με το θέμα μας;»

«Ξέρεις, σε αυτή την ιστορία μου λείπει η αρχή, και αφού την προηγούμενη φορά μου είπες πως τη γνωρίζεις καλά από τον παππού σου, θα ήθελα ειλικρινά να την ακούσω προτού σου πω οτιδήποτε».

Στύλωσε τα μεγάλα εκφραστικά μάτια του πάνω μου και περιέμενε. Άρχισα να του μιλώ για εκείνη την περίφημη νύχτα στο Οριάν Εξπρές, όπως ακριβώς μου την είχε διηγηθεί ο παππούς. Δε σκέφτηκα όμως ότι ένας υπερήλικας έχει πάψει από χρόνια

να είναι καλός ακροατής. Ο don Μιγκέλ με διέκοπτε συνέχεια με κάποιο σχόλιο και όταν ένωθε να κουράζεται από τη διήγησή μου, κουνούσε απλώς το κεφάλι του ή το χέρι του, όπως ένας αναγνώστης φυλλομετρά γρήγορα ένα βιβλίο που τον κάνει και πλήττει. Σε κάποια στιγμή του είπα:

«Ο παππούς θεωρούσε πάντα πως έβαλε το χεράκι του σε αυτό το παράξενο παιχνίδι της μοίρας, αφού εκείνος ζήτησε από τον Βασίλειο να δεχτεί τη νεαρή Μαρία και την οικονόμο της στο τραπέζι του το μοιραίο βράδυ».

«Δεν την έλεγαν Μαρία», με διόρθωσε.

«Μα πώς! Μαρία την έλεγαν», επέμεινα εγώ κι έβγαλα ένα κομμάτι χαρτί όπου είχα σημειώσει το όνομά της. «Ορίστε, Μαρία ντελ Πιλάρ. Αυτό δεν ήταν το όνομά της;»

«Ακριβώς, στην περίπτωση αυτή δεν τη φωνάζουμε Μαρία αλλά Πιλάρ, κρατάμε δηλαδή το δεύτερο όνομα», μου εξήγησε χαμογελώντας.

«Είστε σίγουρος;»

«Λες να μην ξέρω τι γίνεται στην πατρίδα μου;»

«Εστω, ο παππούς μου πάντως θεωρεί ότι έπαιξε το ρόλο του σ' αυτή την ιστορία ζητώντας από τον Βασίλειο να μοιραστεί το τραπέζι του με την Πιλάρ και την οικονόμο της. Τον Βασίλειο μου τον περιέγραφε σαν έναν ψηλό, κομψό άντρα με παγερά γαλάζια μάτια και προβαρισμένες κινήσεις. Κατά τη γνώμη του, δε γεννήθηκε αριστοκράτης, αλλά έμαθε γρήγορα να παίζει το ρόλο του ευγενούς».

«Ντυνόταν πάντα με την τελευταία λέξη της Σέβιλ Ρόου και είχε τους άψογους τρόπους κλασικού Βρετανού αριστοκράτη – προβαρισμένους ή όχι, δεν έχει σημασία. Αυτός, ναι, ήταν πραγματικός κοσμοπολίτης».

«Ο παππούς πάντως προτιμούσε να μιλά για τις χάρες της νεαρής Μαρίας... της Πιλάρ», διόρθωσα. «Αναπολούσε συχνά τα μεγάλα βιολετιά μάτια της και τη λεπτή της μέση».

«Ήταν ψηλή, λυγερόκορμη με την επηρμένη αυστηρότητα της Ισπανίδας καθολικής που προέρχεται από καστιλιάνικη οικογένεια. Ακριβώς όπως και η Ιρένε μου. Δυο προσωπάκια διάφανα σαν την πορσελάνη που πίνεις τον καφέ σου. Έμοιαζαν πολύ, αν και στο βάθος διέφεραν. Τι άλλο έχεις να μου πεις;»

«Εγώ σας είπα ό,τι ήξερα για την αρχή του ειδυλλίου. Σειρά σας τώρα».

Αντί για άλλη απάντηση, ζήτησε να του φέρουν το λογαριασμό μαζί με το καπέλο και την καμπαρντίνα του.

«Κάθε φορά που είναι η σειρά σας να μιλήσετε για τον έρωτα του Βασιλείου και της Πιλάρ, πρέπει να φύγετε. Ζαβολιά!»

«Έλα, έλα, νεαρέ μου. Η συνάντησή μας δεν έλαβε τέλος για σήμερα. Έχω κάτι να σου δείξω».

Βγήκαμε έξω και διασχίσαμε τη διάβαση. Σταθήκαμε στο κέντρο της πλατείας και τότε σήκωσε το μπαστούνι του, όπως σηκώνει κανείς ένα όπλο για να πυροβολήσει, και έδειξε τις σουίτες του Grand Hôtel απέναντί μας.

«Σε μια από αυτές η Πιλάρ και ο Βασιλείος επιβεβαίωσαν με τον πιο παθιασμένο τρόπο πως ό,τι έζησαν στο Οριάν Εξπρές δεν ήταν απλώς μια νύχτα επιπολαιότητας. Ύστερα...»

«Ύστερα;»

«Ύστερα εκείνη πήγε και παντρεύτηκε τον τρελό πρίγκιπα των Βουρβόνων και μη με ρωτήσεις τίποτε γι' αυτόν, γιατί δεν ξέρω και ούτε θέλω να ξέρω».

Στο Παρίσι του 1939 ο νεαρός Γάλλος δημοσιογράφος Φιλίπ Τερπό αναζητά στοιχεία για το παράνομο ειδύλλιο μιας Ισπανίδας δούκισσας και ενός Έλληνα εμπόρου όπλων. Η ζωή του τελευταίου γεννά πολλά ερωτηματικά για την καταγωγή του, τη δράση του και την πολιτική επιρροή του. Ποιος ήταν εντέλει ο άνθρωπος που μετά τον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο θεωρήθηκε ο πλουσιότερος στον πλανήτη;

Την απάντηση δίνει ο παλιός αναρχικός Μιγκέλ Θαραμπόν. Μέσα από τις διηγήσεις του αναδεικνύεται ένας κόσμος συνωμοσίας, παρασκηνιακής πολιτικής και άνομου κέρδους. Μια κοινωνία σκιών γράφει Ιστορία ερήμην των απλών ανθρώπων, και γεγονότα που σημάδεψαν τον εικοστό αιώνα, όπως η Μικρασιατική Καταστροφή, φαντάζουν εμπνεύσεις ενός αμείλικτου πρωταγωνιστή.

Ο μυστηριώδης Έλληνας δίνει το «παρών» σε κάθε μεγάλη στιγμή: νέα όπλα, αποικιακοί πόλεμοι, πολιτικά σκάνδαλα, μυστικές υπηρεσίες, αγώνας για την αναγέννηση της Ελλάδας. Η σκοτεινή του διαδρομή στις μητροπόλεις του κόσμου φωτίζεται μονάχα από έναν ανεξήγητο πατριωτισμό και το πάθος του για μια γυναίκα...

Μια μυθιστορηματική αναδρομή στα χρόνια που προανήγγειλαν την εποχή μας, όπου ο έρωτας και η Ιστορία, η πολιτική και η κατασκοπεία, ο ρομαντισμός και ο κυνισμός διεκδικούν το δικό τους μερίδιο.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
ΤΑΤΟΪΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550
www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ. ΣΗΜΣ. 11794